

[Rytter.]

ensstemmelse med det, som var aftalt i Udvalget angaaende Straffeloven. Men saa sker der desværre det, at Ministeren bøjer sig for Ønsker fra sit Partis og fra Socialdemokraternes Side, idet Ministeren gaar ind paa at ændre Forslaget, saa at der i Stedet for 10 Aar sættes 8 Aar. Det var en afgørende Ændring, idet disse Sager derved i visse Tilfælde kunde komme ind under Nævningebehandling, hvilket det netop fra vor Side havde været Meningen at undgaa. Flertallet i det andet Ting vilde oven i Købet være gaaet videre og have taget alle herhenhørende Sager under Nævningebehandling. Man stillede dog ikke positivt Forslag herom, man nøjedes med de Sager, hvor der var Tale om en Straf paa 8 Aar, men af Betænkningerne af 26. Marts og 2. December 1930 fremgaar, at der i det andet Ting var Ønske om at tage alle Tilfælde med. Dette var altsaa i Strid med det, vi var blevet enige om i Straffelovsudvalget.

Da Forslaget i 1932 kom til Landstinget, var Stillingen saaledes den, at Sager, der kunde medføre en Straf af 8 Aar og derover, skulde for Nævninger. Sager, hvor Straffen laa under dette Aaremaal, ønskede man for Nævninger, men havde foreløbig ikke stillet Forslag derom. De Sager, som ikke skulde for Nævninger, skulde for Domsmand. Vi for vort Vedkommende vilde ifølge de Forslag, vi havde stillet i Folketinget, ikke have disse Sager for Nævninger, og vort Forslag om Meddomsmænd var et andet end Ministerens.

Sagen kom saa til Behandling her, og det saa jo ikke godt ud med Hensyn til at opnaa Enighed om Retsplejeloven. Der var nemlig visse Ændringer, som Ministeren vilde have gennemført, bl. a. — for at holde sig til det, vi taler om i Dag — angaaende Domsmand og Nævninger. Ministeren vilde absolut beholde Nævninger i den Udstrækning, hvori det var vedtaget af Folketinget. Jeg tror, Ministerens Tankegang var den, der findes udtrykt i Rigsdagstidende, at da der nu i Straffeloven var fastsat mildere Straffe, og der samtidig var givet Nævningerne Adgang til at udtale sig om formildende Omstændigheder, var det ikke saa farligt at overlade disse Sager til Nævninger. Det var Ministerens officielle Begrundelse for, at han stadig holdt paa, at det skulde være Nævningesager. Maaske Ministeren dog vilde have bøjet sig — det saa paa et vist Tidspunkt efter første Behandling ud til det —, men saa kom der desværre en Adresse, som findes vedhæftet Landstingsudvalgets Betænkning. Jeg ud-

beder mig Formandens Tilladelse til at oplæse et Stykke deraf. Det hedder heri:

„Uanset vore personlige Meninger om Strafbarheden af eller Størrelsen af Straffen for disse Forbrydelser og uden i nogen Maade at ville tage Stilling til disse Spørgsmaal, maa vi betragte Nævningernes Afgørelse som et Udtryk for Folkets Retsbevidsthed og maa meget beklage, om Lovgivningsmagten afskærer sig fra at skaffe Klarhed over Folkets Retsopfattelse paa dette Omraade, naar Straffeloven med sine mildere Straffe træder i Kraft.

Domsmandsinstitutionen, hvis Virksomhed her i Landet først skal prøves, kan ifølge sin Art ikke paa Forhaand antages at ville give et klart Udtryk for en almindelig Retsopfattelse og saaledes ikke at kunne være den Vejledning for Lovgivningsmagten, som Nævningeinstitutionen har vist sig at være.“

Denne Adresse brugte Ministeren i høj Grad og selvfølgelig med Rette, for saa vidt som den Anskuelse, der her var udtalt, var den rigtige. Adressen er underskrevet af en hel Del, som politisk staar Ministeren overordentlig nær. Ministeren var derfor nødt til at tage et meget stærkt Hensyn dertil, og det viste sig da ogsaa allerede under Udvalgsforhandlingen, at han gjorde det, idet han erklærede: jeg kan ikke gaa bort fra Nævningebehandling i disse Sager, hvor det nu engang er foreskrevet. Jeg kan ikke gaa med til, at man gaar over til Domsmand, fordi man ser paa Nævningeinstitutionen, saaledes som der er givet Udtryk for det i Adressen. Ministeren sagde endvidere: Jeg finder det ogsaa berettiget, at de Sager behandles under Medvirkning af Nævninger, thi den mildere Straf og de formildende Omstændigheder, som Nævningerne kan udtale sig om, vil lette Nævningerne deres Arbejde.

Da derfor det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) og jeg, som paa vore Partiers Vegne forhandlede med Ministeren, havde den afgørende Samtale med Ministeren i Maj 1932, holdt Ministeren paa, at han vilde have Nævningebehandling i de Tilfælde, som efter Folketingets Forslag, der var oversendt hertil, skulde behandles ved Nævningeting, og Ministeren vilde desuden have Domsmand i alle Sager. Vi mente, at det var kedeligt, at Loven skulde strande derpaa, og henstillede derfor, om man ikke kunde tænke sig at indføre Domsmand i nogle Sager. Ministeren var imidlertid ikke tilbøjelig hertil, og det endte da med, at Ministeren bad om Udsættelse for at for-